

Cuprins

Aleea Teilor

Capitolul 1.	Petru Arcan	11
Capitolul 2.	Claudia Felicia Morar	32
Capitolul 3.	Sorin Olaru.....	54
Capitolul 4.	Sultana Morar	74
Capitolul 5.	Dorina Gabor.....	95
Capitolul 6.	Aurelian Morar	114
Capitolul 7.	Tincuța.....	135
Capitolul 8.	Alina Izvoranu	156
Capitolul 9.	Juniorul.....	176
Capitolul 10.	Harry Fischer	196
Capitolul 11.	Viața în trei.....	217
Capitolul 12.	Doctorița fără nume.....	238
Capitolul 13.	Claudiu Morar	258
Capitolul 14.	Daniel Izvoranu	279
Capitolul 15.	Vila din Domnița Ralu.....	298
Capitolul 16.	Caius Branea	316

Capitolul 17. Rafael Branea	337
Capitolul 18. Traian Branea.....	357

Allée des Tilleuls

Capitolul 19. Viața bicoloră	377
<i>Personajele</i>	395
<i>Dosar de presă</i>	399

Gabriela
Adameșteanu

FONTANA DI TREVİ

roman

Ediția a II-a, revăzută de autoare

Cu un dosar de presă

POLIROM
2019

Crăunitul plângător al unui pescăruș care lopătează pe cerul decolorat. Cum de au ajuns în București cohorte de pescăruși al căror strigăt în zbor se pierde în alarmele ascuțite ale ambulanțelor SMURD și în zumzetul surd al traficului? Delta, răsărită în fundația canalului abandonat, ori lacurile dimprejur au ademenit păsările marine?

De pe scaunul meu pliant, mă uit, dincolo de Aleea Teilor, la restul de București patriarhal, scăpat de demolări. Rezemată de ușa micului ei *Minimarket non-stop*, o femeie rotunjoară parlamentează cu un boschetar care gesticulează cu PET-ul de bere. Prin gardurile negre de metal ies crengi de salcâm, crescute în voie: în curțile abandonate, bălăriile înalte, cu tulpini lemnoase, au învins munca oamenilor harnici de altădată. Criza a trecut, imobiliarul urcă și, la următoarea venire, în locul căsuțelor coșcovite, ascunse de nuci și tei bătrâni, se vor înmulți turnurile de metal și sticlă, înconjurată de corporatiști cu pantofi bine lustruiți și cămăși impecabil călcate și de corporatiste cu plete linse și sprâncenele tatuate, care, la o țigară, fac schimb de informații despre creșterile la bursă și weekendul de *shopping* la Viena sau Londra.

„De ce vreți să renunțați la Macovei, Letiția?”

Sultana întoarce cu gura în jos ceșcuțele de cafea, să se scurgă zațul și să ne amuzăm cu cititul viitorului. Se teme să nu le stric prietenia, mă gândesc, Morarii mi l-au recomandat, în '90, o vreme a oferit consultanță gratuită la Forum, unde s-a întâlnit cu ei. Un ardelean „devotat cauzei și foarte onest”, așa mi l-au descris, naivități de-ale lor! Onest, deocamdată, m-am gândit, uitându-mă la Dacia 1100, cu destui kilometri la bord, din care coborâse. O mână umedă, o pronunție apăsător dialectală, sacou pepit și pantaloni maro, colțurile gulerului

prost călcate. Când își bolborosea pledoaria, îi scânteiau lucrările metalice din gură. Dar nu știam altul, se schimbaseră multe cât lipsisem din România. Am mers pe mâna lor și i-am dat lui Macovei să ne recupereze terenul din Izvoarele.

Așa cum li se întâmplase tuturor celor expropriați ca moșieri, tata a fost ridicat, în noaptea de 7 martie 1950, de la conacul din Izvoarele, unde se dusesese pentru muncile de primăvară – ceea ce detesta –, și trimis în celălalt capăt al țării, la Câmpulung Moldovenesc, în domiciliu obligatoriu, iar moșia, naționalizată. Nu s-a putut angaja ca medic, a trăit din lecții de limbi străine, cinci lei ora, și s-a consolât cu o altă *moșiereasă expropriată*. Cu mama, care rămăsese în Câmpina, în casa cumnatului Traian, era *en froid*. După ce Traian a fost arestat ca spion al britanicilor și după perchezitia în care a fost violată, mama a plecat, împreună cu mine, la unchiul Ion, sperând să facă uitată legătura cu frații Branea – pietre de moară în dosarele noastre. Dar pe tata a continuat să-l aștepte, deși, după ce a fost închis și el, la sfatul lui Biță, a divorțat, ca să pot rămâne în școală – practică relativ frecventă pe-atunci printre soțiile de pușcăriași politici, cu copii.

*

„Eu l-aș mai fi ținut pe Macovei... Dar Juniorul a găsit altul”, mă justific, șovăitoare.

La început, el nu s-a băgat în alegerea avocatului. Dar s-a milogit de mine să ne vindem drepturile unui șmecher, văr din partea maică-sii, care intrase cu gloata în Comitetul Central, în 22 decembrie '89, și ajunsese președintele unei asociații de așa-ziși revoluționari, niște neisprăviți. Daniel spune că era un apropiat al lui Dan Iosif, consilierul interlop al președintelui Iliescu, și s-ar fi îmbogățit vânzând certificate.

Cred că Juniorului i-a făcut reducere, dacă nu cumva i l-a dat gratis, și așa s-a ales cu un teren la Ghermănești, scutire de impozite și o chichineată de spațiu comercial, fostă tutungerie, unde a instalat-o pe maică-sa, Floricica Branea. Pensionată anticipat de pe Salvare, văduva tatei a devenit *femme d'affaires*: mică întreprinzătoare.

„Buticul meu e singurul care, din toată strada, n-a falimentat“, spune, mândră. Rețeta? Vanzătoare pensionare, plătite la negru, marfă turcească (bluze, sutiene, chiloți, pijamale de bumbac, sandale, spray-uri), țigări de contrabandă, prețuri mici, stabile; de curând, și-a luat și un espressor.

Auzindu-l pe Junior cum se lăuda că va recupera averea unchilor Branea, președintele-de-falși-revoluționari s-a oferit să ne cumpere *drepturile litigioase* cu 70.000 de lei. Juniorului i-au sticlit ochii când a auzit suma, era prețul unei Dacii înainte de '90, și, dacă nu m-aș fi ținut tare, i-ar fi dat tot, inclusiv terenul de la Izvoarele. Samsarii băntuiau atunci prin emigrație, dar m-am încâpățânat să nu vând, mai ales că leul se topea sub inflație și, la fiecare nouă venire, găseam marca și francul mai sus, ceea ce îmi convenea. Învățasem între timp să prețuiesc banul, iar viața mă recompensase cu moștenirea căzută din cer.

Ca să-l consoleze pe Junior, Petru l-a trimis la sediul din Piața Rosetti, unde, cu certificatul de revoluționar și în amintirea familiei Branea, bătrânii țărâniști l-au primit cu brațele deschise. Uitaseră că unchiul Caius părăsise PNT și intrase în guvernul generalului Antonescu – o decizie pe care trebuie s-o fi regretat în boxa *criminalilor de război*!

Cobea de Petru susține c-o s-o regretăm și noi, dar nu-l ascult, sunt sigură că până la urmă pun mâna pe moștenirea unchilor, am plătit-o în avans cu sărăcia și frica în care am trăit lângă mama și unchiul Ion!

Juniorul a apucat doar un mandat de deputat la PNT-ul care s-a făcut țândări, dar și-a încropit alte relații politice, și-n ele mi-e speranța! Dacă mergi legal, îți îngroapă dosarul la Primărie, la Procuratură, la Agenția unde se dau niște șpăgi pe care, și să vrem, n-avem de unde le scoate.

*

„De când ia frate-tău hotărârile și tu taci mălc? Macovei v-a câștigat procesul cu moștenirea tatei!”, insistă Sultana.

Îi recunosc că Macovei și-a făcut treaba la Izvoarele. După '90, conacul ajunsese o dărâpănătură, au furat tot din el și până la urmă i-au dat foc. La punerea în posesie, am primit a treia parte din teren și pădure, celedalte două le-au revenit lui Caius Jr. și maică-sii, care îi făcuse lui, imediat, acte de vânzare-cumpărare pentru partea ei.

„E o tranzacție mai solidă decât donația, nu poate fi contestată în justiție”, ne-a asigurat Macovei.

„Cine să mai conteste?”, m-am mirat.

„Vreun copil făcut în domiciliul forțat de răposatul!”, mi-a servit-o văduva Floricica.

La asta nu mă mai gândisem, dar, așa cum îl știu pe tata, de ce nu? Juniorul m-a presat să-i vând partea mea, zicea că găsise un credit avantajos la o bancă. Mă cărâisem cu el la calcule, măsurări, intabulare, cheltuisem pe drumuri și procese, mă certasem cu primarul, care ne-a dat alte locuri. Și-ntr-o seară Sultana mi-a spus:

„Gândește-te bine, Letiția, ce faci cu pământul ăsta! Vii tu cu Petru să refaci conacul și să stați acolo câteva luni pe an, la Izvoarele? Dai terenul în lucru la asociația fostului primar comunist, acum ajuns moșierul locului, care are parc agricol nou, crescătorii de struți, herghelii și-și plătește mizerabil oamenii,

dacă îi prinde la lucru, fiindcă majoritatea stau pe ajutoarele de la primărie?! O să primești, la sfârșitul anului, nu știu câți saci de grâu, a 50 de bani kilogramul, o sumă de răs! Ori mergi la altă asociație, a indianului, a rusului, unde-i cam la fel? Eu am greșit când mi-am donat pământul fraților, tu vinde, iei banii și faci ce vrei cu ei! Juniorul se descurcă aici altfel decât tine, care te gândești la plecare de când ai ajuns în Otopeni!”.

„Vinde-i lui frate-tu și scapă de drumurile astea fără rost în România”, a zis și Petru.

Așa am făcut.

*

Doar Daniel îmi reproșează c-am vândut sub prețul pieței, chiar dacă un pic deasupra grilei:

„Dacă-ți spun cât a ajuns metrul de teren în zona de nord, faci infarct, Lety! De ce te-ai grăbit?”.

„Ai fi vrut să mă tocmesc prin avocat cu fratele meu? Este *mon demi-frère*, chiar dacă n-am avut o relație de familie!”

În timp ce vorbeam, îmi dădeam seama că raționamentul era șubred: dacă n-am o relație normală, de ce-mi vând partea la prețul care-i convine lui? Mai ales dacă-i iau în calcul veniturile, când prinde o funcție într-un minister, într-o agenție de stat! Are și vreo două firme, trecute pe numele maică-sii, care, la botezul lui, arăta ca o țopică, iar acum arată ca o țoapă cu bani. Ar trebui să-i fiu recunoscătoare, fiindcă, după ce tata a paralizat și eu eram în Germania, Floricica îi puneă plosca, îl spăla, îl hrănea cu lingurița. Dar nu sunt în stare, prea repede a luat locul mamei. Și, așa cum se vede azi, i-a rentat: tata i-a făcut copil la bătrânețe și acum îl și înzestreză.

Deși, poate, le-am vândut partea mea de teren fiindcă am conștiința încărcată față de el. După ce s-a întors la noi, l-am

privit ca pe intrusul de la care ni s-au tras toate relele: locul de tată era, pentru totdeauna, în mintea mea, ocupat de unchiul Ion. Iar după ce Victor Branea, adică tata, s-a însurat cu asistenta care a dus-o pe mama la spital, de unde n-a mai ieșit vie, l-am pus pe lista neagră. Când mi-l închipuam, în pat, lângă fața ei pătată de sarcină și pipăindu-i, sub plapumă, pântecul, îl uram de-a dreptul. De la o vreme însă, mă întreb dacă nu l-am nedreptățit. Îl consideram slab și egoist, dar a înfruntat părerea familiei ca s-o ia pe mama, iar pe urmă m-a înfruntat pe mine ca să facă din Floare Moț Floricica Branea.

Evita să vorbească despre închisoare, dar uneori făcea aluzie la chinurile foamei: cum discutau ore întregi despre meniuri sofisticate, în timp ce li se aruncau, în bătaie de joc, arpacașul și supă de varză cu viermi, iar colțurile de pâine mucețită se traficau pe țigări. Dar despre foamea sexuală pe care a îndurat-o mai toată tinerețea n-a scos un cuvânt.

Din ce adânc răsare însă în mine, și la ora asta, sentimentul vinovăției, când îmi imaginez viața trupească a părinților?

„Sentimentele nu se recuperează”, spune Petru.

„Dar cu ale noastre ce s-a întâmplat?”, întreb.

„Ei, cu noi e altceva!”

Și tace.

*

Ridurile din jurul gurii se adâncesc atunci când Sultana și-o strânge, nemulțumită.

„E vina lui Macovei că nu sunteți în stare să vă găsiți vărul?”

„Ehei, moștenirea grasă nu vă vine de la tătucul dumneavoastră! Moștenirea grasă vine de la Caius Branea! A fost în guvern ani de zile, bașca însurat cu Lizica Focșa, fată de avocat bogat. Pe vremea aia intrați în politică dacă aveai cu ce, nu ca